

Provocerende werkelijkheid

Toneelgroep Oostpool onderzoekt of mensen nog naar de schoonheid van eenvoud kunnen kijken.

RECENSIE
OOSTPOOL

door **Joost Goutziers**

.....
TERSHELLING - Gewaagd is het, provocerend ook: *Spectaculaire voorstelling* van Toneelgroep Oostpool. In een regie van Suzan Boogaert en Bianca van der Schoot isoleert het gezelschap een essentieel element van theaterfestivals als Oerol en Boulevard, het bouwen van tribunes in de openlucht. Het laat het publiek daar zonder commentaar naar kijken. Ruim een uur, zoals je vanaf een terras eindelijk, soms gedachteloos kunt turen naar pikkende

sjouwen die naar een open plek. Daar klappen ze schanieren open en bevestigen de staanders aan elkaar tot dat er een staketsel ontstaat. De contouren van een tribune worden zichtbaar.

De werklieden, eentje met een petje, een ander met een wollen muts op het hoofd, lopen beurtings met een plank onder de arm de speelplek op. Minuut na minuut krijgt de tribune meer vorm. Meer dan een uur duurt het en al zijn de handelingen eentonig, het is nooit saai om naar bouwende mensen te kijken. Natuurlijk zijn het acteurs, dan valt nog het meest op als de wind bij een van de werklieden het petje van het hoofd blaast. Hij huppelt er achter aan en raapt het gehaast op. Even is hij geen stoere bouwer. Des te langer je kijkt, des te meer details zich aandienen. Dat zal de bedoeling zijn van Boogaert en Van der Schoot. Kunnen mensen nog kijken? Zien

ze kleinheden over het hoofd of waarden ze juist de schoonheid van eenvoud? Willen mensen in 2013 überhaupt wel nauwkeurig kijken of zijn ze snel verveeld? Het is een bijzonder experiment, sober en minimalistisch, en het vraagt de toeschouwer om zich volledig open te stellen en over te geven. Een deel van het publiek wil dat niet. Het schuift heen en weer en een fles Juttersbitter gaat rond. In de voorstelling wordt geen woord gesproken en tussen de bouwers is alleen contact als het noodzakelijk is. Ieder kent zijn taak. De tekst komt deze keer vanuit het publiek. „Moet ik helpen?“, roept iemand, „Is dit een

cursus van Teleac?\" De zelfbenoemde lolbroeken krijgen de lachers op hun hand en gaan almaar luider praten. Be-doel of onbedoeld krijgen zij de hoofdrol en hun medestanders keren zich eensgezind af van de acteurs. Zij zijn gaandeweg de vijand en onderwerp van spot.

De bouwers gaan ongestoord verder en als hun tribune klaar is gaan ze erop zitten en kijken het publiek uitdagend aan. Het was te verwachten en het gedrag onderstreept de provocatie. Onmiddellijk daarna begint de volgende voorstelling al. Het verse publiek stroomt toe en neemt onvoorbereid plaats op de net gebouwde tribune. De toeschouwer is acteur en wordt zelf bekeken. Het wordt zelfs een vrolijke boel.

De acteurs zijn dan al weg. Applaus, dat zit er niet voor ze in. Een interessant experiment voor theatermakers, maar niet per definitie voor het publiek.

▲ **Een interessant experiment voor theatermakers, maar niet per definitie voor het publiek**